

Armo riittää

Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta nykyajan ihmiselle

Numero 5

9. vsk

10.10.2012

Syysaamu saaristossa. Kuva: Ceta Lehtniemi.

Meerin mietteitä

Armon tie

Afrikkalainen sananlasku sanoo: ”Tie ei kerro kulkijalle, mikä edessä odottaa.” Monen elämäntaival on ollut varsin mutkainen ja yllätyksiä täynnä. Emme tiedä, mitä seuraavan kaarteiden takana odottaa.

Monesti olen miettinyt, miten ihmiset, jotka eivät pane turvaansa Jumalaan, rohkenevat ja jaksavat taivaltaa elämän louhi-koissa. Kuuntelin radiosta erään kovia kokeneen miehen haastattelua. Kaiken menetyksen ja ahdistuksen keskellä hän luotti Taivaan Isään, joka tuntee parhaiten hänen asiansa. Mies oli saanut jo nuorena ottaa vastaan Jeesuksen elämänsä johtajaksi.

Ajoittain tulemme tilanteisiin, joissa on tehtävä valintoja. Silloin on pyydetävä, että Jumala selvästi näyttäisi tien eteenpäin. Matkan tulee jatkua Sanan viitoittamaa väylää. On hyvä rukoillen tutkia Raamattua ja kysellä saman tien kulkijoilta ohjeita eteenpäin. Psalmin kirjoittaja rukoilee: ”Sinun puoleesi minä käännyn - opeta minulle tie, jota kulkea!” (Ps.143:8). Saakoon Raamattu olla elämämme matkan paras ja ehdoton suunnannäyttävä!

Olemme kesän aikana saaneet olla mukana hengellisillä kesäjuhlilla. Niillä toteutuvat Pyhän Kirjan sanat: ”Onnellisia ne, jotka saavat voimansa sinusta, ne, jotka kaipaavat pyhälle matkalle” (Ps.84:6). Miten mahtavaa olikaan veisuu Saaren Orpokotijuhlilla: ”On riemu, kun saan tulla sun Herra temppeleis.”

Jumalan kansan yhteiset kokoontumiset ovat keidashetkiä maallisella matkallamme. Saimme jälleen kuulla monen todistajan suulla, että Herra on hyvä. Myös se tuli selväksi, että uskomme perusta on Jeesus Kristus.

Vanha Paavali kirjoittaa Tiitukselle: ”Olen kilpaillut hyvän kilpailun, olen juossut perille ja säilyttänyt uskoni. Minua odottaa nyt vanhurskauden seppel, jonka Herra, oikeudenmukainen tuomari, on antava minulle tulemisensa päivänä, eikä vain minulle vaan kaikille, jotka hartaasti odottavat hänen ilmestymistään.” (2. Tim. 4:7,8.)

Matkamme päämäärä on Isän koti. ”Taivas on uskoni määrä, matkalle en tahdo jäädä. Kaukaa jo siintävät rannat, autuaan ihanan maan. Auta, oi Herrani kallis, niin että oisin mä valmis, kun saavut pilvissä kerran, kansaasi pois noutamaan.”

Siionin Kanteleen laulu osoittaa meille tien taivaaseen, ainoan tien Isän luo.

*Veri Jeesuksen meidät taivaaseen
täältä murheiden maasta vie.*

*Sana ilmoittaa aivan tarkalleen,
että sinne on yksi tie.*

*Muuta tietä ei ole taivaaseen,
ikivanha vain armon tie.*

*Minut kerran se kodin autuuteen
kanssa uskovan joukon vie.*

*Veren armosta kiitos valtavin
kerran taivaassa täysin soi.*

*Kuoro uskovain luona Jeesuksen
vasta kirkkaimmin laulaa voi.*

*Muuta tietä ei ole taivaaseen,
ikivanha vain armon tie.*

*Minut kerran se kodin autuuteen
kanssa uskovan joukon vie.*

Siunattua taivasmatkaa!

Meeri Auramo

Pidennetty pääkirjoitus

Roomalaiskatolinen pelastusoppi on levinnyt protestanttisuuteen

Kristittyjen kesken on maailmassa jatkuvaa erimielisyyttä siitä, onko Jumalan lapsi samalla kertaa kokonaan syntinen ja kokonaan vanhurskas – kuten uskonpuhdistuksen ajoista lähtien protestanttisissa kirkkoissa opetettiin – vai onko Jumalan lapsi osittain syntinen ja osittain jo vanhurskas, kuten roomalaiskatolilaiset opettavat.

Roomalaiskatolilaiset ja ne protestantit, jotka myöhemmin ovat omaksuneet katolisen pelastusopin, sanovat, että uskonpuhdistajien oppi on järjetön. Mitä ihmistä hyödyttää, jos Jumala lausuu jotakin taivaassa, mutta mitään ei tapahdu ihmisessä.

Roomalaiskatolilaisten suuressa kirkolliskokouksessa Trentossa sanottiin katolisen uskon käsityksestä 1547 mm. näin:

”Meidän ja protestanttien oppien ero on tässä kirkkaasti näkyvässä, sillä katolisen kirkon mukaan vanhurskauttaminen vaikuttaa sielun olemukseen niin, että sielun laatu muuttuu todellisesti hurskaaksi ja pyhäksi... Protestanttien oppi on surkea, koska se jättää syntisen syntiseksi ja ainoastaan peittää hänen syntinsä... Protestanttisuus perustuu itsepetokseen...”

Halveksunta uskonpuhdistajien pelastusoppia kohtaan oli niin syvää, että mainitussa kirkolliskokouksessa kirjattiin myös tällainen lausuma:

”Jos joku sanoo ihmisen tulevan vanhurskautetuksi joko niin, että hänen hyväkseen ainoastaan luetaan Kristuksen vanhurskaus, tai että hänelle vain annetaan synnit anteeksi ilman, että häneltä ei vaadita yhteistyötä Jumalan kanssa ja tekoja armon saamiseksi... sellainen ihminen olkoon kirottu.”

Uskonpuhdistuksen opetukseen pitäytyvät protestantit, jotka jo kauan ovat olleet protestanttien joukossa vähemmistönä, sanovat, että Jumalan lapsi on elämässä loppuun asti niin syntinen, että hän joutuu kadotukseen ellei Jumala armahda häntä joka päivä ja viimeisellä tuomiolla. Pelastus riippuu yksinomaan uskosta, yksin Kristuksesta, yksin Jumalan tahdosta ja hänen pelastavasta työstään.

Näkemysero johtuu siitä, että Saksassa ja Sveitsissä toimineita uskonpuhdistajia ahdisti ennen muuta kysymys, miten syntinen ihminen voi pelastua, kun Jumala on niin sanomattoman pyhä, *itse asiassa saavuttamattoman pyhä* eikä taivaaseen pääse mitään epäpyhää.

Jumalan lain vesittäminen olisi ollut mahdollista; siihen olivat fariseukset aikanaan turvautuneet. Uskonpuhdistajille ei tällainen ongelman ratkaisu tullut mieleen; ei liioin omien ja muiden syntien katsominen ”läpi sormien”.

Kun uskonpuhdistajat katselivat ihmisen pelastumisen mahdollisuutta pyhän Jumalan edessä, he näkivät, että kaikki riippui siitä, mitä Jumala tahtoi ja mitä Jumala teki. Koko Vanha testamentti osoitti tämän. Sukupolvesta toiseen juutalaiset olivat tahtoneet pelastua ja he olivat tehneet voitavansa pelastuakseen, mutta parhaimmillaankin he olivat Paavalin kaltaisia, joka sanoi olleensa ”lain vanhurskauteen nähden nuhteeton”, mutta silti pelastuksesta tietämätön. Samaan hengen vetoon apostoli totesikin, ettei hänen nuhteettomuutensa Jumalan lain suhteen estä-

Jatkuu sivulla 12 ...

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

”Sinun sanasi on lamppu, joka valaisee askeleeni”

”Sinun sanasi on lamppu, joka valaisee askeleeni, se on valo minun matkallani” (Ps. 119:105)

Joka kerta kun olen ahdistuksessa tai minulla on paha olla, hakeudun Raamattuuni luo. Koetan sieltä löytää jotain, joka auttaa eteenpäin. Minulla ei kerta kaikkiaan ole tässä maailmassa muuta käsin kosketeltavaa ja itseäni koossa pitävää apua kuin Raamatussa olevat Jumalan lupaukset.

Tosin jokaiseen kysymykseeni en saa vastausta Raamatusta. Moni asia jää epäselväksi rajan tällä puolella. Mutta saan sen verran rohkaisua, että jälleen jaksan taivaltaa Herraan luottaen. Oleellista ei olekaan se, että näen kaiken oikein ja totuudellisesta, vaan se, että jaksan ja osaan huutaa avukseni Herran nimeä ja säilytän luottamukseni siihen, että jokainen joka huutaa avukseen Herran nimeä lopulta pelastuu eikä joudu häpeään.

Varma en voi myöskään olla siitä, että näen asiat oikein ja olen tehnyt oikeita päätöksiä ja valintoja elämässäni. Olen monessa asiassa harhaillut. Kovin usein se valo, joka minussa on, on pimeyttä. Elän jatkuvasti syntiä tehden ja vääristyneidenkin näkemysten vallassa. Mutta kaikesta tästä huolimatta Raamatun armonlupausten rohkaisemana olen vakuuttunut siitä, että olen Jumalan lapsi ja matkalle iankaikkiseen elämään, ei kadotukseen. Jumala ei tälläkään hetkellä lue minulle tuomioksi syntisyyttäni, vaan Kristuksen tähden antaa anteeksi ja peittää. Se taivuttaa sydämeni ilman kiukuttelua tai masennusta juuri niihin teihin, joihin Herra johtaa. Silloin lakkaan valittamasta: ”Ei ole Herra

nähty elämäni taivalta, minun asiastani ei Jumala välitä?” (Jes. 40:27).

Yhteys Jumalaan on käytännössä yhteyttä Raamatun sanaan. Kohtaan Jumalan avoimen Raamatun äärellä. Kohtaan hänet Raamatussani silloinkin, kun en sitä lukiessani saa mitään otetta itse tekstiin. Jumalan sanan siemen ruokkii myös salatulla tavalla.

Suhteeni Raamattuun ei ole kuuliaisuussuhde eikä suoritussuhde, vaan lohdu-tussuhde. Etsin sieltä sellaisia Jumalan lupauksia, joiden varassa jaksan elää jälleen tämän päivän.

Miten hyvin aikoinaan uskonpuhdistaja kuvasikaan Abrahamia Jumalan johdatussessa. Jumala ikään kuin muistelee asioita ja toteaa: ”Abraham lähti isänmaastaan eikä tiennyt mihin. Hän jättäytyi minun tietoni varaan ja luopui omastaan ja saapui oikeata tietä oikeaan päämäärään. Katso, tämä on ristin tie. Sinä et voi itse sitä löytää, vaan minun täytyy kuljettaa sinua niin kuin sokeaa. Sen tähden et sinä (ei ihminen eikä mikään luotu), vaan 'minä', *minä itse, opetan sinua kulkemaan sitä tietä, jota sinun tulee vaeltaa* (Ps. 32:8). Seuraa minua, älä itse valitsemassasi työssä äläkä itse ajattelemassasi kärsimyksessä, vaan siinä, mikä kohtaa sinua vastoin valintaasi, ajatuksiasi ja haluasi. Siinä minä kutsun. Ole siinä oppilaani. Silloin Mestari on läsnä.” (Joh. 11:28).

Olavi Peltola

Pyrimme julkaisemaan lehtemme parillisina kuukausina. Seuraava numero 6/12 ilmestyy, jHs. joulukuussa.

Koettelemukset pelkistävät sen mikä lopulta lopulta on tärkeintä

Numero 5/2012

Armo riittää – 5

Koettelemukset pelkistävät sen mikä lopulta on tärkeintä

Alla otteita Risto Santalan kirjasta Särkymisen siunaus. Santala sai taivaskutsun sairauden jälkeen 26.9.2012. Päivä oli juutalaisen kalenterin mukaan Jom Kippur, Suuri sovituspäivä. Santala löydettiin polvistuneena vuoteensa ääreltä kuolleen.

Psalmi 31 kuvaa osuvasti ahdistunutta ihmistä: ”Armahda minua, Herra, sillä minulla on ahdistus – sillä minun elämäni kuluu murheessa ja minun vuoteni huokauksissa – minä olen unhottunut ihmisten mielistä niin kuin kuollut, minä olen kuin rikottu astia.”

Ahdistuksesta käytetään tässä ilmaisua ”minulla on ahdasta”. Murheissa koemme, että meillä ei ole liikkumatilaa. Meidät on sidottu ongelmiimme. Samalla jokin meissä on rikkoutunut. Olemme kuin särkynyt astia, jota ei voi enää eheyttää.

Vanha juutalainen elämänviisaus puhuu astian särkemisen laista: ”Shvirat ha-ke-lim” eli astian särkeminen opettaa ihmistä näkemään syvemmälle omaan sydämeen ja Jumalan olemukseen.

1. Moos. 32:10 kertoo Jaakobin sanoneen: ”Minä olen liian halpa kaikkeen siihen armoon”, jota olen saanut. Alkukieli pelkistää hänen kokemuksensa sanomalla ”kantontii”, ”minä olen pienentynyt”.

Jumalan kädessä suuresta tulee pieni, väkevästä heikko, ehjästä särkynyt. Tästä myös Paavali puhuu monessa yhteydessä: ”Minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa – sen tähden minä mieluummin kerskaan heikkoudestani – kun olen heikko, olen väkevä – sen, mikä on heikkoa maailmassa, sen Jumala valitsi saattaaksensa sen, mikä väkevää on, häpeään –

heikoille minä olen ollut heikko voittaakseni heikot...” Tässä on särkymisen siunaus.

Astiamme särkeminen on useimmille omakohtaisesti tuttua. Ihmisinä olemme hyvin hauraita. Job sanoo sen osuvasti: ”Katso, Jumalan edessä minä olen samanlainen kuin sinä: hyppysellinen savea olen minäkin!”

Aikanaan jouduin valvomaan Jerusalemissa viitisen kuukautta tajuttoman poikamme vuoteen ääressä. Tuossa tilanteessa sain avun ikivanhasta sananparresta: ”Kun kärsimys yllättää ihmisen, hän tutkii tekonsa – jos tutkii... ja katso: ne ovat rakauden aiheuttamia kärsimyksiä.”

Tästä opimme, että saamme tulkita myös vastoinkäymisemme Jumalan armon osoituksiksi. Koettelemukset pelkistävät sen, mikä lopulta on tärkeintä.

Jotakin tällaista vanhat juutalaiset varmaan tarkoittivat, kun he sanoivat: ”Kau-neinta ovat särkyneet astiat.”

□ Evankeliumin opintoyhdistys järjesti Risto Santalalle (oik.) ja Olavi Peltolalle yhteisen 80-vuotisjuhlan yhdistyksen ystävien päivän yhteydessä Hyvinkäällä helmikuussa 2009. Päivän tilaisuudet jäivät veljien viimeisiksi yhteisiksi kokouksiksi. Kuva: Heikki Mäkelä.

Ihmisen suhteessa Jumalaan Jumala on uskollinen osapuoli

Raamatussa ihmisen ja Jumalan välistä suhdetta verrataan usein avioliiton osapuolten keskinäiseen suhteeseen. Se tapamilla avioliittoon yhteiskunnassamme nykyisin suhtaudutaan, on vienyt pohjan pois Raamatun vertaukselta. Avioliitto-sana ei enää merkitse samaa kuin silloin, kun Raamattu kirjoitettiin. Emme siksi saa helposti kiinni vertauksen opetuksesta.

Kun Raamattu kirjoitettiin, avioliitto oli turvallisin ja kestävin ajateltavissa oleva suhde kahden ihmisen välillä. Nykyisin avioliitto ei välttämättä ole sitä, mitä Raamattu sillä tarkoitti. Tämä täytyy pitää mielessä, kun tätä Raamatun vertausta käytetään. Vertaus koskee Raamatun ajan avioliittoja.

Kun Jumala aloittaa suhteen ihmisen kanssa ja lupaa rakastaa tätä ja antaa tälle anteeksi kaikki ja kaikissa oloissa, Jumala ei toimi arvaamattomana, oikuttelevana tai mieleltään muuttavana osapuolena. Jumala ei rakkaudessaan horjahtele eikä hän milloinkaan unohda, mitä hän on luvannut. Hän pitää sanansa. Hänen sanansa ovat lujat kuin vuoret.

Hepr. 13:5 sisältää Jumalan oman vakuutuksen: ”Minä en sinua jätä, en koskaan sinua hylkää.”

Tämän Jumalan lupauksen sisältämää alkuperäistä kreikankielistä sisältöä on miltei mahdotonta suomentaa, sillä se korostaa Jumalan lupauksen luotettavuutta niin voimakkaasti.

Lause sisältää *kolminkertaisen vakuutuksen* siitä, että Jumala ei hylkää. Asian voisi sanoa jotenkin näin: Ei, ei, ei, sellaista ei milloinkaan tapahdu, että hylkäisin sinut. Minä en sinua jätä, en hylkää mis-

sään oloissa enkä koskaan. En jätä, en kiellä, en kadota, en hylkää sinua.

Jakeessa 1. Sam. 12:22 on profeetta Samuelin selitys tälle Jumalan suhtautumiselle ihmisiin: ”Suuren nimensä kunnian tähden Herra *ei tahdo hylätä* teitä, kun hän kerran on nähnyt hyväksi ottaa teidät omaksi kansakseen.”

Turvallisuuden syy ei ole ihmisessä vaan Jumalassa. ”Herra ei tahto hylätä”, ilmoittaa profeetta. Jumala on tällainen. Hän ei tahdo tehdä sellaista. Mikään voima maailmassa ei saa häntä muuttamaan tahtoaan.

Jeesus sanoo: ”Kaikki ne, jotka Isä minulle antaa, tulevat minun luokseni, ja sitä, joka luokseni tulee, minä en aja pois. - - Ja lähettäjäni tahto on, etten minä anna yhdenkään niistä, jotka hän on uskonut haltuuni, joutua hukkaan, vaan viimeisenä päivänä herätän heidät kaikki. Minun Isäni tahtoo, että jokaisella, joka näkee Pojan ja uskoo häneen, on ikuinen elämä. Viimeisenä päivänä minä herätän hänet.” (Joh. 6: 37; 39-40.)

Kun Jumalan ja hänen turvaavan ihmisen keskinäistä suhdetta verrataan Raamatussa avioliiton osapuolten suhteeseen, vertailukohta on – parhaimmillaankin – väärinkäsityksille altis. Mikään avioliitto ei ole täydellinen. Tämän takia Jumalan ja ihmisen välinen suhde eroaa vertauskuvasta huolimatta siitä, että vertailukohtana olisi hyväkin avioliitto. Koska Jumalan ja ihmisen välisessä liitossa toinen osapuoli on jumalallinen, itse Jumala, tämä suhde on jotakin paljon turvallisempaa ja ihmeellisempää kuin avioliitto.

Epätäydellinen osapuoli voi Jumala-

suhteessaankin rikkoa lupauksiaan, mutta riippumatta siitä, mitä epätäydellinen ihminen on ja tekee, täydellinen Osapuoli ei ihmissuhteissaan riko lupauksiaan. Epätäydellinen osapuoli voi lähteä liitosta, mutta täydellinen Jumala ei milloinkaan lähde ja jätä ihmistä.

Täydellinen Jumala ei toimi tyrannin tavoin eikä siksi orjuuta liiton toista osapuolta, ihmistä, eikä hän sido toista estääkseen tätä lähtemästä. Mutta täydellinen Jumala säilyy aina horjumattomana kallion kaltaisena lujana lupaustensa pitäjänä.

Uskollinen Jumala säilyy aina samanalaisena kuin isä Jeesuksen vertauksessa tuhlaajapojasta. Kertomuksen isän tavoin Jumala aina odottaa pois lähtenyt takasin luokseen. Hän juoksee aina luokseen palaavan tulijan luo ja syleilee tätä, vaikka tämä olisi tuhlaannut saamansa rahat ja särkenyt isänsä sydämen jättämällä hänet. Palaajalle Jumala antaa takaisin sen aseman, mikä tällä oli ennen lähtöään.

Tämän apostoli Paavali kokosi Kolossalaiskirjeeseensä muotoon: ”Teidätkin - - hän on sovittanut Poikansa lihan ruumiissa kuoleman kautta, asettaakseen teidät pyhinä ja nuhteettomina ja moitteettomina eteensä, jos te vain pysytte uskossa, siihen perustuneina ja siinä lujina, horjahtamatta pois sen evankeliumin toivosta, jonka olette kuulleet” (Kol. 1:21-23.)

*Grantley Morris
(Suom. ja ed. POM)*

**Pohjois-Suomen
Kristus-päivät 27.-28.10.12
Kainuun opistolla Paltamossa**

Mukana Jouko Nieminen, Jaakko Pirttiäho, Heikki Mäkelä ja Per-Olof Malk.

Ohjelma tulossa kotisivuillemme os.
www.evank.org

Majoitusvaraukset suoraan opistolle puh.
0207 856 ja 0207 856 830. Tervetuloa!

Evankeliumin opintoyhdistys ry

Klassikkoja

Kun omat tiet loppuvat

”Meillä on Jeesuksen veren kautta pääsy kaikkein pyhimpään, jonka pääsyn hän on vihkinyt meille uudeksi ja eläväksi tieksi” (Hepr.10:19).

Elävä tie ei ole luonnollinen tie. Luonnollinen tie jää selkämme taakse, kun matkaa teemme. Elävä tie on toisenlainen. Se tulee mukaan minne ikinä menemmekin. Elävä tie kantaa kuljijansa eteenpäin, ruokkii hänet ja pelastaa vaarojen keskitse perille asti.

Tällainen elävä tie, joka lähtee mukaamme, kun me joudumme tarttumaan matkasauvaan on Herramme Jeesus Kristus.

Kun omat tiet loppuvat tai näyttävät eksesyksissä vaeltamiselta, kun voimat uupuvat ja me käännyimme virsirunoilijan kanssa huokailemaan: ”Sieluni makkaa tomussa ja tuhassa, opeta minulle sinun tiesi!”, silloin on meillä armo saada kokea, että tie meitä kantaa.

Luullessamme jo peräti hukkuvamme alkaakin tie elää allamme. Pelätesämme, ettemme pääsekään uupuneina perille, vahvistuu sielu armosta, niin että pelko poistuu ja perille tuleminen käy varmaksi asiaksi.

Tämä on sitä ruokaa, jonka elämän tien kulkija osakseen saa elävällä tiellä. Se on armoa, josta Raamattu sanoo, että se on joka huomen uusi. Se merkitsee sitä, että huolenpito siitä, ettemme joutuisi pois elävältä tieltä omille teille, saa jatkua joka päivä siihen asti, kunnes usko muuttuu näkemiseksi.

*E. W. Pakkala kirjassa
Iankaikkinen elämä. v.1953*

Jos sinä olet tällä hetkellä epätoivon myrskyssä, niin...

Kun lentokoneen ohjaaja lentää niin huonoissa sääolosuhteissa, ettei hän näe maata eikä edes horisonttia, hän kadottaa suunnistuskäytönsä, itse asiassa ohjauskäytönsä. Hänellä on tuntemuksensa koneen suunnasta, mutta tuntemukset ovat epäluotettavia. Lentäjä ei voi olla varma siitäkään, onko kone lievässä nousussa tai lievässä laskussa.

Sen jälkeen kun ohjaaja on menettänyt suunnistuskäytönsä, hänen ainoa mahdollisuutensa on luottaa enemmän koneen ohjaamossa oleviin mittareihin kuin omiin tuntemuksiinsa. Sen tähden tulevien lentäjien kouluttajat vaativat, että heidän oppilaansa opettelevat myös koneen ohjaamista pelkästään mittarien avulla.

Tällaisille tilanteille on olemassa hengelliset vastineensa. Olen itse kokenut sen. Toukokuussa 1997 minun matkani kulki ankaraan hengelliseen myrskyyn.

Yksityiskohtia on liian paljon, mutta oleellisinta myrskyni luonteessa oli se, että jouduin uskon kriisiin. Jouduin epäilyksen myrskyyn jolla oli sellainen voima, etten ole koskaan aikaisemmin mitään vastaavaa kokenut. Jumala, jonka olin tuntenut lapsuudestani saakka ja jota olin aina rakastanut, katosi näkyvistäni. En kyennyt näkemään häntä missään. Sieluuni laskeutui syvä pimeys ja pelon tuulenpuuskat heittelivät minua. Toivottomuuden ilmavirratt olivat väkivaltaisia. En tiennyt mikä tie johti ylös ja mikä tie johti alas. Olin menettänyt hengellisen suunnistuskäytöni.

Aluksi jouduin paniikkiin. Sääntäilin sinne tänne yrittäen epätoivoisesti selviytyä. Lopulta eräänä päivänä mieleeni nousi ajatus: ”Jon, lennä mittareiden avulla. Sitä

varten ne ovat olemassa. Lakkaa luottamasta omiin havaintoihisi ja tuntemuksiisi. Luota siihen, mitä mittarit kertovat.”

Niinä vuosina, jotka olin elänyt ennen tätä kokemusta, Jumala oli monin tavoin auttanut minua luottamaan sanaansa ja olin huomannut, että Jumalan sana piti aina paikkansa. Tuossa hengellisessä hirmumyrskyssä, missä kaikki näytti epävarmalta, minulla oli kaksi vaihtoehtoa. Saatoin luottaa tuntemuksiini, jotka epäilyttivät itseänikin – tai luottaa Jumalan sanaan.

Koska epäilykseni myrsky painoi minua yhä syvemmälle epävarmuuteen ja hengelliseen pimeyteen ja koska Jumalan sana oli ennen antanut minulle toivoa ja valoa, päätin ohjata elämäni Raamatun ”mittareiden” avulla kunnes ne mahdollisesti osoittautuisivat viallisiksi.

Se oli kovaa. Ja se oli pelottavaa. Monesti minua halutti heittää mittarit meneään ja jatkaa matkaa käyttäen aistejani päätelläkseen, mikä oli totta, mikä ei.

Mutta minulla oli tarpeeksi kokemusta ja tunsin Raamattua riittävästi tietääkseni, mihin aistit ja omat tuntemukset voivat ihmisen johtaa. Siksi jatkoin Raamatun lukemista, rukoilin ja kävin raamattupiirissä. Avasin sydämeni luotettaville ystäville ja kävin kahdenkeskisiä keskusteluja sielunhoitajan kanssa.

Pitkän pimeyden jakson jälkeen Jumala läpäisi valollaan pilvet. En koskaan unohda sitä päivää. Haluaisin kertoa siitä enemmän, mutta se tekisi tästä kirjoituksesta liian pitkän. Ja koska Jumalan työtavat ja toimintanopeus vaihtelevat meidän kunkin kohdalla, voi olla parempikin, että sinä tiedät vain tämän: Jumala tyyntynyt

myrskyn. Se ei tapahtunut silmänräpäyksessä. Mutta kun elämän aurinko alkoi hiljalleen paistaa pilvien läpi, myrsky vähitellen laantui ja lopulta taivas ylläni oli sininen ja saatoin ”lentää” kirkkaassa säässä.

Jumalan sana osoittautui oikeaksi ja erityisesti hänen lupauksensa osoittautuivat luotettaviksi mittareiksi, vaikka epäilinkin niitä silloin, kun olin keskellä myrskyä. En tuhoutunut.

Itse asiassa tuo elämänvaihe opetti minulle enemmän kuin mikään aikaisemmin eletty ja koettu elämän jakso siitä, mitä Paavali tarkoitti kun hän kirjoitti: *”Mehän elämme uskon varassa, emme näkemisen”* (2. Kor. 5:7). Hengellinen myrsky, johon jouduin, opetti juuri tätä asiaa. Siksi kiitän nyt kokemastani kauheudesta, sillä niin arvokasta on se, minkä Raamatusta opin.

Jeesus tietää, mitä pimeä myrsky on. Hänen myrskynsä Getsemanesta Golgatalle olivat suunnattoman paljon rajumpia kuin mitä sinä ja minä voimme pahimmillaankaan kokea. Ja hän kävi näihin myrskyihin vapaaehtoisesti, meidän puolestamme, niin että meille avautuisi ulospääsy omista myrskyistämme – ja ennen muuta siitä äärimmäisestä myrskystä, jonka Jumalan viha aiheuttaa syntiemme tähden.

Jeesus tuli pelastamaan. Myrsky murskasi hänet, että meidän myrskymme eivät murskaisi meitä.

Jos sinä tällä hetkellä ”lennät” epätoivon myrskyssä näkemättä mitään, muista, että omat tuntemuksesi, niin todellisilta kuin ne vaikuttavatkin, ovat epäluotettavia. Ihmisenä, joka on koetellut Jumalan mittareita ja lentänyt mittareiden avulla useissa myrskyissä, voin sanoa: Lennä mittareilla, jotka Jumala on antanut, lennä mittareiden varassa. Se, mitä Jumalan sana ja Jumalan lupaukset ilmoittavat, on varmaa ja luottamuksen arvoista.

*Jon Bloom
(Suom. POM)*

Tilaa ajoissa joululahjaksi!

Per-Olof Malk

Rakkautta vailla vertaa

Joonan kirja
selitettynä lähes
jakeelta.

Uusi tarkistettu painos. 156 sivua. Ovh. 24,90.

Armo riittää -lehden lukijoille kirjan hinta on 20 e. Säästö 4,90 e.

(Postimaksu lisätään hintaan.)

Tilaukset: Puh. (019) 41 42 43 Evankeliumin opintoyhdistyksen toimisto tai sähköpostissa evank@evank.org.

Julkaisija EVOP. Kustantaja Uusi Tie.

Armopiirit

Jyväskylä

Jyvässeudun ystäville tiedoksi: Vesalan kurssikeskuksessa kokoontunut Armo-piiri on vaihtanut kokoontumispaikkaa. Syyskuusta lähtien piiri kokoontuu neuvottelutilassa Huhtasuon kirkolla, os. Nevakatu 6, Jyväskylä.

Piiri kokoontuu kunkin kuukauden **toisena keskiviikkona klo 18.30**.

Lisätietoja: Heikki Mäkelä, p. 0400 798843, heikkimakela@gmail.com.

Turku

Turussa Armopiiri kokoontuu noin keran kuukaudessa. Piiristä kiinnostuneet voivat ottaa yhteyttä piirin yhdyshenkilöön Anja Niemeen, puh. 040 1960 959 ja tiedustella häneltä tarkemmin piirin kokoontumisajoista.

Katso syksyn Kristus-päivät

kotisivuiltamme os. www.evank.org

Jos Herra suo ja me elämme

Elämäni Jeesuksen omana olisi huoletonta ja iloista, jos minulla olisi uskoa. Jeesus on luvannut pitää minusta huolen. Hän on luvannut kääntää kaikki parhaakseni, koska haluan olla hänen omansa. Mitään ei tapahtu hänen sallimattaan.

Suunnittelen arkipäivän asioita: ystävien tapaamisia, menoja erilaisiin tilaisuuksiin, hengellisiin kokouksiin ja muihin menoja. Sitten tulee esteitä: sairaus muuttaa suunnitelmia.

Olenko silloin tyyni ja rauhallinen ja iloinen? Kaikkea vielä! Masennun ja harmittelen. Olen pahalla mielellä, kun en pääsekään jonnekin suunnittelemaani tapahtumaan tai kohtaamiseen. Jos minulla olisi täysi luottamus Jeesukseen ja siihen, mitä hän on sanassaan luvannut, en hermostuisi, en harmittelisi, en masentuisi.

Aina törmään tuohon samaan uskoneelämän vaikeimpaan kohtaan: uskoon. Miksi en usko... vaikka uskonkin. Kiperän paikan tullen uskon on tipotiessään. Niin se vain on.

Jumalalla on ainakin välillä sellainen strategia, että hän opettaa, että minulla ei ole mitään, ei mitään ilman hänen apuaan ja armoaan. Minulla ei ole uskoa, ei luottamusta, ei iloa, ei rauhaa, ei mitään hyvää, jos hän ei joka hetki auta, joka hetki anna minulle kaikkea mitä tarvitsen.

En myöskään voi suunnitella elämääni eteenpäin ajatellen, että huomenna teen sitä tai ylihuomenna matkustan sinne tai että kuukauden päästä tapaam ystäviäni.

Ei, mikään ei ole varmaa. Yksi vain on varmaa: Jeesus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti. Hänen armonsa ei ole loppunut. Hänen hyvä tahtonsa ei ole muuttu-

nut. Hän rakastaa tänäänkin. Kaikki suunnitelmani ovat täysin riippuvaisia siitä, mitä Jeesus on aikonut ja suunnitellut. Siksi on aivan paikallaan sanoa joka asian kohdalla itselleen: jHs. eli ”jos Herra suo”.

Tässä näkyy selvästi oma syntisyys, se ettei usko Jeesuksen sanaan sillä tavalla kuin Heprealaiskirje siitä sanoo: ”Usko on luja luottamus siihen mitä toivotaan, ojentautuminen sen mukaan mikä ei näy.”

Totta kai minä uskon Jeesukseen. Hän on paras ystäväni. Puhun hänelle kaikesta ja uskon koko syntisyyteni anteeksi joka päivä, joka hetki.

Mutta jos todella luottaisin siihen, mitä hän on Raamatussa sanonut, niin mitkään suunnitelmien murenemiset, vastoinikäymiset yms. eivät saisi minua yhtään onnettomaksi. Sellaistenkin tullessa voisin vain iloiten sanoa, että Jeesus pitää minusta huolta, hän on nyt katsonut hyväksi tehdä näin, hän on nähnyt hyväksi muuttaa suunnitelmani.

”Ihminen päättää, Jumala säättää.” Niin se on. Ja hyvä, että niin on. Sitähän minäkin perimmältään aina pyydän ja toivon. Käytännössä kuitenkin näen oman turmeltuneen mieleni, joka on pahoillaan ja kapi-noi.

Yhden edesmenneen hengellisen opettajan kiertokirjeissä oli aina ensimmäisenä lause: ”Kiitos rakas Jeesus jokahetkisestä avustasi.” Ymmärrän sen nyt. Minäkin tarvitsen juuri sen jokahetkisen avun.

Kiitos Jeesukselle, että hän on halukas antamaan apua, uskoa, luottamusta, toivoa, kaikkea mitä todella tarvitsen.

Vuokko Jokinen

Syksyssä kevään lupaus

Kuin vesi virrassa
solisten kivien yli,
kuin elämä pakenemassa
puiden lehdistä,
kuin aurinko, vielä viipyillen
syksyisten koivujen
kultaisissa latvoissa,

niin on Sinun rakkautesi, Jumalani.

Se virtaa, se ei lopu,
se on Kristuksen elämä minussa.

Kellastuvien lehtien päivinä,
synkkenevinä öinä
se kultaa arkisen elämäni
päivän ja illan.

En näe vesipisaroiden määränpäättä,
yhä ne virtaavat purossa,
yhä satavat maahan,
yhä aaltoina huuhtovat rantahiekkaa,
- yhä saan juodakseni elävää vettä.

En näe elämän
sykettä syksyllä,
silti tiedän sen palaavan,
ja odotan uutta kevättä,
silmiäni puhkeamista
aurinkon valoa kohti.

Sinun rakkautesi, Herrani,
vei Sinut ristinpuulle,
armosi avautui minullekin,
jotta kevät voittaisi syksyn,
elämä kuoleman
syntisessä ihmisessä,

kerran minunkin sielussani,
minunkin ruumiissani

elämä voittaa kuoleman
iankaikkisesti,

kerran se on totta.

Runo: Liisa Kaaresoja

Kuva: Ceta Lehtniemi

Roomalaiskatolinen pelastusoppi...*Jatkoa sivulta 3*

nyt häntä vainoamasta kristittyjä. Kaiken hyvän tehtyään Paavali oli yhä syntinen.

Samalla tavalla jokainen ihminen on pysyvästi ja loppuun asti syntinen ja siksi kadotettu. Lakia noudattaneen Paavalin lailla jokainen ihminen tarvitsee Jumalaa pelastajakseen, miten paljon hyvää hän elämässään sitten on tehnytkin.

Kun Jumala pelastaa, syntyy Jumalan ja ihmisen välille sellainen suhde, jossa Jumala lukee Poikansa Kristuksen sijaiskuoleman ihmisen hyväksi. Näin Jumala vapauttaa armoa pyytävän ihmisen kadotuksesta. Tämä oli uskonpuhdistajille niin suuri asia, etteivät he voineet kuvitella minkään muun olevan tätä suurempaa.

Tällaiselle opetukselle ja tällaiselle uskolle roomalaiskatolilaiset eivät antaneet mitään arvoa. Tyrmistyttävää on, että Jumalan pelastustyötä pidettiin niin tyhjänpäiväisenä, että siitä rohjettiin avoimesti puhua ja kirjoittaa pilkaten.

Katoliset teologit opettivat: Kun Jumala pelastaa, hän antaa syntiselle armon, jonka avulla ihminen muuttuu syntisestä hurskaaksi. Samalla tavalla he sanovat edelleen. Samaan käsitykseen ovat aikojen kuluessa tulleet monet protestantitkin, vaikka he ovat pysyneet protestanttisissa kirkkoissaan. Elämme siksi nykyisin hämentävää katolisen protestanttisuuden aikaa kirkkoissa ja kirkkokunnissa ympäri maailmaa.

Kristittyjen kesken ilmenevä erimielisyys pelastuksesta ei siis tule esille vain protestanttisten kirkkojen ja katolisen kirkon välisissä suhteissa, vaan yhtä lailla protestanttisten kristittyjen kesken. Roomalaiskatolisen pelastusopin omaksuneet protestantit eivät pidä yksinomaan Jumalaa ja hänen tekojaan riittävinä pelastuksessa. Jumalan rinnalla tarkataan ihmistä ja hänen tekojaan ja elämäänsä.

Kun jossakin Jumalan lapsessa nähdään elämän muutoksen merkkejä, raitistumista, tupakoinnin lopettamista, ihmissuhdeiden korjautumista jne. niin uskotaan, että nämä merkit osoittavat kuinka asianomainen kristitty on raivannut Jumalalle kelvollisen alueen sydämeensä ja on nyt osittain jo hurskas. Tätä puhdistettua tilaa laajentamalla ihmissydamessä vielä oleva syntinen osa pienenee ja hurskas osa kasvaa kunnes sydäimestä lopulta kaikki paha on saatu peratuksi pois ja ihminen kelpaa Jumalalle sellaisenaan.

Mutta Jumalan kaikinäkevän katseen alla ihminen ei muutu Jumalalle kelpaavaksi luopumalla synneistä. Synneistä luopuminen on tietysti mitä toivottavinta. Se helpottaa usein lähimmäistenkin elämää. Ja jos tähän liittyy palvelu toisten ihmisten hyväksi, voi ihmisestä tulla lohduttaja ja tuki monelle. Tällaiseen toisten palveleamiseen on kaikkien hyvä pyrkiä. Raamatussa on kirjoitettu paljon siitä, miten Jumala toivoo lastensa elävän.

Mutta jumalattomuus, jonka tähden meidät tuomitaan, on meidän jokaisessa solussamme niin kuin se oli apostoli Paavalissa vaikka hän oli elänyt nuhteettomasti ja saavuttanut hurskaan ja arvovaltaisen aseman juutalaisten keskuudessa.

Raamattu osoittaa, että nekin, jotka tekevät hyvää, ovat elämänsä loppuun asti Jumalan mittapuiden mukaan taivaaseen kelvottomia. Me emme tästä voi päättää emmekä tätä voi säätää. Jumala on niin pyhä ettei kukaan häneen yllä. Jokainen on siksi loppuun asti sen varassa, että hän, Jumala, pelastaa häneen turvautuvan Poikansa Jeesuksen Kristuksen sovitustyön perusteella.

Per-Olof Malk

Aiheesta laajemmin syksyllä ilmestyvässä Ajankohtainen teologia -lehdessämme sekä Pohjois-Suomen Kristus-juhlilla Kaiuun opistolla Paltamossa 27.-28.10.12.

Jaakko Pirttiaho aloitti EVOP:n opetustyön sihteerinä syyskuussa

□ Jaakko Pirttiaho siunasi työhön viisi vanhempaa veljeä ja sisarta sekä viisi Jaakon ikätoveria. - Tämän sivun kuvat: Mika Koivisto.

Valtakunnallisessa Kristus-juhlassa Laukaassa elokuussa siunattiin Evanke-liumin opintoyhdistyksen työhön **Jaakko Pirttiaho**. Hän aloitti uudessa opetustyön sihteerin toimessaan syyskuun alussa. Suljemme Jaakon ja hänen perheensä lukijoittemme esirukouksiin.

Jaakon elämää ja työtä voi tarkemmin ja pysyvämmiin seurata liittymällä hänen tukiryhmäänsä, jonka jäsenet saavat aika ajoin Jaakolta uutiskirjeen.

Juhlan aikana ja sen jälkeen oli puhuttelevaa kuulla ja lukea siitä, miten Jumala oli opetuksen, musiikin ja laulujen kautta johdattanut monia suurempaan Jeesusta koskevaan luottamukseen. Mm. näin kir-

□ Juhla järjestettiin Laukaan kunnan liikuntasalissa.

□ Jaakko Pirttiaho perheineen. Isän sylissä Emil, äiti Susanna Pirttiahon sylissä Joona.

□ Juhlan laulajia ja soittajia: Martti ja Erkki Holopainen, Hanna Eskel ja Saara Mörsky.

joitettiin: ”Kiitän taivaan Isää tästä juhlasta.” ”Thanat armolliset päivät.” ”Musiikki mahtavaa.” ”Kiitos raittiista hengellisestä ravinnosta ja kauniista musiikista.” ”Sano-ma täyttää kultaa.” ”Kiitos puhtaasta evan-geliumista.”

□ Salissa oli väliajoilla lapsilla hyvät mahdollisuudet käyttää energiaansa vaikka puolapuilla. Tapahtumia seuraa Susanna Pirttiaho.

Luennot äänitettiin. Ne, jotka eivät voineet olla mukana mutta joita juhlan opetus kiinnostaa, voivat tilata luentoja CD-muodossa EVOP:n postimyynnistä. Ks. seuraa sivua.

Lauluvihkohanke

Evangeliumin opintoyhdistys on vuodesta 2004 lähtien koonnut sanomaansa tukevia Kristus-keskeisiä lauluja. 2006 painettiin 83 laulun kokoelma, jota käytettiin saman vuoden valtakunnallisessa Kristus-juhlassa Jyväskylässä.

Useat henkilöt ovat osallistuneet laulujen valintaan. Erityisesti on mainittava tri Paavo Suihkosen panos laulujen keräämisessä ja niiden historian tutkimisessa sekä Seppo Holappa nuottien kokoamisessa.

Vuoden 2006 jälkeen laulukokoelmaan on lisätty lauluja ja kokoelmasta on valittu lauluja vihkosiin, joita on käytetty maakunnallisilla Kristus-päivillä. Koossa ja kokeäytössä olevien laulujen kokonaismäärä on nyt hyvän matkaa yli sadan.

Erityisen antoisa on ollut Saksan herrnhuttilaisten laulukirja. Se otettiin Ruotsissa käyttöön 1745 täydennettynä ruotsalaisilla Kristus-lauluilla. Ruotsalainen laulukirja julkaistiin suomeksi 1790 nimellä Siionin lauluja. Ilmestymisensä jälkeen tämä laulukirja oli kaikkien Suomessa toimineiden herätysliikkeitten ja kirkkokuntien yhteinen laulukirja pitkän aikaa.

Paljon hyvää on löytynyt myös Lina Sandellin laulukirjoista. Vanhojen herätysliikkeiden ja muiden kirkkokuntien piirissä on syntynyt myös 1900-luvulla monia Kristus-keskeisiä lauluja.

Evangeliumin opintoyhdistyksen tarkoituksena on koota näitä eri aikoina syntyneitä eri liikkeiden ja tahojen käyttämiä laulujen helmiä niin, että nämä syvälliset laulut voivat edelleen palvella niitä, joille Kristuksen sijaiskuoleman ja lahjaksi annettava armo ovat tärkeitä.

Kutsumme lukijoita osallistumaan laulujen keräämiseen ja lauluehdotusten tekemiseen. **Lähetätkää ehdotuksenne toimistoomme PL. 17, 05831 Hyvinkää tai email: evank@evank.org. Kiitos.**

Valtakunnallisen Kristus-juhlan 2012 opetusta CD-levyillä

Jaakko Pirttiaho

ECD-2207
Armosta julistaminen

Juhani Aitomaa

ECD-2206
Armosta osallinen

Olavi Peltola

ECD-2204 Kuuluuko kristityn osaan myös kärsimys?

ECD-2205 Kristus on ottanut meidät hoivaansa

Viola Fronkova, Slovakia

ECD-2203
Olen evangeliumin tähden kahleissa

Jouko Nieminen

ECD-2202
Kristuksen rakkauden syvyys

Per-Olof Malk

ECD-2201
Pelastuksen tuo meidän Jumalamme

Tilaukset Evangeliumin opintoyhdistyksen toimistosta puh. (019) 41 42 43.

Juhlassa laulaneiden **Martti ja Erkki Holopaisen** laulu-

CD-levyä voi tilata osoitteesta Kyllikki Holopainen, Haukankaari 12, 70820 Kuopio.

EVANKELIUMIN OPINTOYHDISTYS RY

Osoite: PL 17, 05831 Hyvinkää
Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10-15)
Sähköposti: evank@evank.org
Toiminnanjohtaja: Per-Olof Malk
Opetustyö: Opetustyön sihteeri Jaakko Pirttiäho, jaakko.pirttiäho@evank.org

Sielunhoidollista keskustelua:
 • Hammaslääk. Ceta Lehtniemi, ceta.lehtniemi@fimnet.fi
 • Opett. Maire Lyytinen, p. 040 827 7119, mairelyytinen1@gmail.com
 • Sairaanhoidaja/-kujettaja Heikki Mäkelä, p. 0400 798843, heikkimakela@gmail.com
 • Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859, rov.o.peltola@kolumbus.fi
 • Tri Paavo Suihkonen, p. 040 523 3928

Tuki työlle (Lupa POHA 2020/2011/4815)
Lahjat 313130-1171701 (Handelsbanken)
 IBAN: FI81 3131 3001 1717 01, BIC: HANDFIHH
Lahjat 800015-70994146 (Sampo Pankki)
 IBAN: FI32 8000 1570 9941 46, BIC: DABAFIHH
Laskujen maksutili:
 426012-268782 (Lammin Säästöpankki)
 IBAN: FI78 4260 1220 0687 82, BIC: HELSFIHH

ajankohtainen teologia

Teologinen aikakauslehti
 Kristus-keskeisestä teologiasta kiinnostuneille.
 Ilmestyy kaksi kertaa vuodessa. Hinta 12 e/ vsk.

SUOMEN EVANKELIUMIKOULU

Kristus-keskeisen opin ja uskon opintopaikka netissä. www.evank.org - webmaster Petri Malk

Internet-kotisivuillamme on runsaasti opetusmateriaalia. Yli 250 raamattuluentoa kuunneltavissa. Luentoja myös CD-äänitteillä postimyynnissämme.

Armo riittää

Hengellinen lukemisto

9. vuosikerta. Lehti on ystävien ylläpitämä ja tilaajille maksuton. Ilmestyy parillisina kuukausina.

Julkaisija: Evankeliumin opintoyhdistys ry
Toimisto: Liisa Malk

Tilaukset ja osoitteen muutokset:

Puh. (019) 41 42 43, sähköpostilla tai postitse PL 17, 05831 Hyvinkää

Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava ja taitto: Per-Olof Malk

Tietotekniikka: Petri Malk, Timo Hankkila

Verkkolehti: Kaikki aiemmin julkaistut lehden numerot ovat luettavissa kotisivuillamme Internetissä osoitteessa www.evank.org.

ISSN 1797-2477 (Painettu)

ISSN 1797-2493 (Verkkolehti)

Paino: Suomen Printman Oy, Hyvinkää 2012

Voit osallistua Kristus-keskeisen sanoman jakamiseen tukemalla toimintaamme.

Saajan. tilinumero.	LAHJAT: 313130-1171701 (Handelsbanken) IBAN: FI81 3131 3001 1717 01. BIC: HANDFIHH LAHJAT: 800015-70994146 (Sampo Pankki) IBAN: FI32 8000 1570 9941 46. BIC: DABAFIHH LASKUT: 426012-268782 (Lammin Säästöpankki) IBAN: FI78 4260 1220 0687 82. BIC: HELSFIHH	TILISIIRTO GIRERING Käytä jotakin alla olevista viitenumeroista, kiitos! 1805 Tuki Armo riittää -lehdelle 1818 Tuki opintoyhdistykselle 1850 Ajankoht. teologia v. 2012 1863 Ajankoht. teol. <i>kestotilaus</i> 2299 Tuki Jaakko Pirttiähon työ Lupa POHA 2020/2011/4815. Varat käytetään kristillisen raamattu- ja perusopetuksen antamiseen luennoilla, Internetissä, painotuotteissa.	
Saaja	Evankeliumin opintoyhdistys ry PL 17, 05831 Hyvinkää Puh. (019) 41 42 43		
Maksaja			
Allekirjoitus	Viitenumero		
Tilityt. numero	Eräpäivä	Euro	

”Minustakin tuntuu, että minun pitäisi tehdä enemmän...”

Ennen kaikkea on tiedettävä, että meidän vanhurskaudemme Jumalan edessä on toisen töissä. Siitä syystä tämä vanhurskaus on olemassa silloinkin, kun olemme kaikkein viheliäisimpiä. Tämän vanhurskauden tähden syntiämme ei lueta meille.

Mutta mitä meidän on tehtävä lain nuhdellessa meitä synnistä?

Meidän on kohta myönnettävä lain olevan siinä oikeassa, ettei lihassamme ole mitään hyvää. Mutta samalla meidän on osoitettava sille Kristusta, meidän ainoa vanhurskauttamme ja sanottava: ”Tuo Mies on sijassani tehnyt kaikki minun tehtäväni. Mene hänen, takausmieheni luokse, hän on lain alaiseksi syntynyt eikä itse ole syntiä tehnyt.”

Mutta kuulet taas sanottavan: ”Sinun itsesikin tulee olla hurskas ja tehdä hyvää.” Vastaa silloin: ”Se on totta ja kun on puhe minun elämästäni ja kun olen apuani tarvitsevien ihmisten parissa, niin muistuta minua silloin tästä asiasta ja minä kuuntelen sinua silloin. Mutta kun on puhe vanhurskaudestani Jumalan edessä, silloin eivät kelpaa minun työni, vaan Toisen. Silloin ei minun hurskauteni eikä syntini merkitse mitään, sillä olen aina hukassa, jos minut niiden mukaan tuomitaan.

Minulla on Toisen hurskaus, pyhyys, puhtaus ja hyvät työt, Jumalan Pojan työt. Tässä sanon kuin Paavali: ”Omistaen, ei omaa, laista saatavaa vanhurskautta, vaan sen, joka tulee Kristuksen uskon kautta.”

Joka todella uskoo Kristukseen, hänen koko sielunsa huomio on kiintynyt Herraan, hänen huolensa ja ilonsa riippuvat Kristuksessa, sielu katsoo Häneen, Kristuksessa on kaikki hänen lohdutuksensa. Sillä oikealla kristityllä on kaikkensa Kristuksessa, todella kaikkensa, sekä vanhurskautensa että pyhityksensä.

Sellainen ihminen tunnustaa: Kyllä minustakin tuntuu, että minun tulisi itse tehdä enemmän eikä uskoa niin paljon. Mutta sitten muistan kokemukseni. Niin kauan kuin pitäydyin lain tekoihin, olin sydämeni syvyydessä kylmä Jumalalle. Minulla ei ollut mitään sisäistä halua ja rakkautta häneen ja hänen teihinsä. Sitä paitsi pysyin aina muutamien syntien orjana ja kalvava levottomuus riudutti minun henkeäni.

Kun sitten opin tuntemaan Vapahtajan ja saatoin uskoa hänen armoonsa ja vakuutukseensa syntien anteeksisaamisesta, niin sain ihmeellisen halun ja voiman hyvään, Hengen lämmön, rakkauden ja ilon, joka teki kaiken helpoksi, niin että mikä ennen oli ollut minulle vaikeaa, kävi nyt kuin itsestään.

Aivan samoin tapahtuu yhä vielä: Kun lain mieli valtaa minut, tulen kylmäksi ja heikoksi. Mutta kun minulla on rauha Kristuksessa, saan uuden halun ja voiman hyvään. Sellainen on kristityn kokemukseni.

*C.O. Rosenius (1816-1868)
Otteita kirjasta Elämän leipää*